

A fost ce-a fost; dacă n-ar fi fost, nici nu s-ar povesti. A fost odată un împărat. Împăratul acesta stăpânea o lume întreagă, și în lumea asta era un păcurar bătrân și o păcurăriță, care aveau trei fete: Ana, Stana și Lăptița.

Ana, cea mai în vârstă dintre surori, era frumoasă, încât oile încetau a paște când o zăreau în mijlocul lor; Stana, cea mijlocie, era frumoasă, încât lupii păzeau turma când o vedeau pe dânsa stăpână; iară Lăptița, cea mai tânără soră, albă ca spuma laptelui și cu păr moale ca lâna mieluşeilor, era frumoasă – mai frumoasă decât surorile sale împreună – frumoasă cum numai dânsa era.

Într-o zi de vară, când razele soarelui erau mai stâmpărate, cele trei surori se duseră ca să culeagă căpșune în marginea codrilor.

Pe când ele culegeau căpșunile, îndată se aude un șir de tropote, ca și când ar veni și s-ar apropia o ceată de călăreți. Era cine era: era tocmai feciorul împăratului, venind ca să meargă cu prietenii și cu curtenii săi la vânat.

Tot voinici frumoși, creșcuți în șeile cailor, dar cel mai frumos și pe cel mai înfocat armăsar era... cine altul putea să fie?... Făt-Voinic, feciorul de împărat.

Focul cailor se stâmpără în zărirea celor trei surori și călăreții deteră în pas mai încetișor, până ce, veniți și sosiți, se simțiră duși.

– Auzi, tu! soră! grăi Ana către sora mijlocie, dacă m-ar lua pe mine, i-aș frământa o pâine, din care mâncând s-ar simți și-ar fi tot june și voinic decât toți voinicii din lume.

– Eu – zise Stana – dacă pe mine m-ar lua, i-aș toarce, țese și coase o cămașă, pe care, îmbrăcând-o, s-ar putea lupta cu zmeii, trecând prin apă fără să se ude, trecând prin foc fără ca să se ardă.

– Iară eu – grăi Lăptița, cea mai tânără soră – dacă i-aș fi soție, i-aș face doi feți-frumoși, gemeni, cu părul de aur și cu stea în frunte, stea ca luceafărul în zori.

Când trec pe lângă fete, voinicii, chiar și cei împărătești, văd cu ochii și ascultă cu urechile.

Ascultând, ei auziră, înțeleseră, iar înțelegând, ei suciră frânele și săriră la fete.

– Sfântă-ți fie vorba și a mea să fii, soție de împărat! grăi feciorul de împărat ridicând la sine în șa pe Lăptița cu căpșune cu tot.

– Și tu a mea! grăi cel dintâi voinic către Stana, făcând și el, precum a văzut pe stăpânul său.

– Și tu a mea! grăi al doilea voinic către Ana, ridicând-o și pe ea în șa.

